

ХРИСТІЯНСЬКИЙ ГОЛОС

УКРАЇНСЬКА ЦЕРКОВНА ГАЗЕТА • UKRAINISCHE KIRCHENZEITUNG

РІК ВИДАННЯ • JAHRGANG 66

ЖОВТЕНЬ • OKTOBER 2014 • Nr.20 (2904)

ЦІНА • PREIS • 1,50 EURO

1. Кожне покоління нарікає на свою молодь так само, як і кожне покоління стверджує, що «світ збожеволів». Усім нам хочеться відчуття унікальності власної кризи. Зрештою, у цьому є велика частка правди – люди щоразу стикаються з новими, неповторними труднощами. Але природа таких різних історій і таких різних випробувань завжди однакова, тож і вихід з кризи у будь-якому часі має універсальну, просту природу – не жити на шкоду комусь, жити жертвовно, корисно.

2. Мені здається, що є великі труднощі у Західному Світі, там часто панує заперечення правдивих цінностей. Можливо, роль України сьогодні для Заходу є визначальною. Ми бачили Євромайдан і людей на ньому, ми бачили подвиг Героїв Небесної Сотні. Це була велика жертва і великий прояв жертвовності: люди віддали своє життя за правдиві, загальнолюдські цінності. Це відчули усі: і той пре-

Чи «збожеволів світ»? Чому роль України для Заходу є визначальною? Про користь і небезпеку соціальних мереж, а також про те, як необхідно відпочивати розповідєпископ УГКЦ, громадський діяч, провідний науковець у галузі церковної історії, президент УКУ владика Борис Гудзяк.

ЦІННІСТЬ ЧАСУ

зидент, який втік, і народ, який консолідувався. То було дуже яскраве свідчення. У цьому контексті мені здається, що, незважаючи на позитивні досягнення й неймовірні прориви, поняття жертви й жертвовності на Заході є призабутим, чомусь не ак-

туальним. Люди забули про якісь священні речі і тут, напевно, можна говорити про божевілля...

3. Є прості речі, від яких ми, на жаль, віддалилися. Наприклад, родинна трапеза. Я пригадую з власного дитинства, що ми з батьками завжди снідали та вечеря-

ли разом, вчотирьох. Ми зустрічалися вранці і ввечері в один і той самий час, майже до хвилини. Це був такий простий, але унікальний час на те, щоб побути разом. Мені здається, що ось такі, невіртуальні стосунки є дуже потрібними. Потрібно спілкуватися

наживо, бути поруч.

4. Соціальні мережі, блоги, інтернет загалом є дуже корисними – згадаймо хоча б наскільки такий спосіб спілкування виявився помічним під час Майдану. Але труднощі у тому, що ми готові брати усе це повністю. У тому, що ми не завдаємо собі труда визначити, що для нас є потрібним, а без чого можна обійтися.

5. Час справді стає шаленим, але я думаю, що ми не є приречені. Знаєте, коли з'явилися першодрукарі, коли книги почали друкувати у відносно великих обсягах, це також була революція комунікацій. Коли європейці відкрили Америку, це теж був переворот. Інформації стало більше. Світ валився! Валився, але не завалився. Сьогодні, у цьому шаленому часі, помітьте, люди починають горнутися до тих осіб і ситуацій, які привертають нас до того, чого наше серце прагне. Візьмімо за приклад кардинала Любомира Гузара.

Продовження на 2 стор. ►

XГ

ПОРОШЕНКО ПРО СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ

ПЕРШИЙ РЕЗУЛЬТАТ

Ми змогли зупинити по всьому фронту наступ ворога. При чому не найманців, не бойовиків-терористів, а добре вишколені підрозділи регулярної армії сусідньої країни. Зусиллями наших воїнів були зупинені сотні інтервентів, яким вже ніколи не повернутися додому. По той бік кордону це стало вагомим аргументом на користь миру.

РЕЗУЛЬТАТ НОМЕР ДВА

Режим припинення вогню встановлено вздовж значної частини лінії зіткнення. Кількість жертв серед наших військових значно знизилася. Ті ж, хто порушують режим припинення вогню, отримують гідну відсіч. Тут ніякого пацифізму

У вересні у Мінську було ухвалено протокол щодо реалізації Мирного Плану Президента України. Чого ж вдалося добитися за цей непростий час, що минув від моменту підписання?

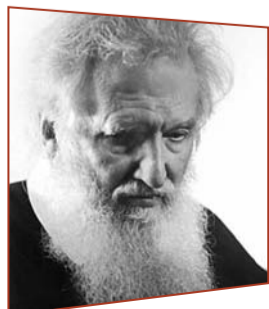
Одеса, 24 серпня 2014

бути не може. Наші відважні воїни героїчно тримають оборону Донецького аеропорту, який вже став символом героїзму. З вражаючими мужністю і відвагою. Українськими кіборгами прозвали вороги цих героїв. Карбувати їхній подвиг в літописі української бойової слави треба буде золотими літерами. Держава належним чином оцінить їх мужність.

ТРЕТІЙ ВАЖЛИВИЙ РЕЗУЛЬТАТ

Вже майже півтори тисячі наших полонених, наших людей, які перебували в заручниках, вдалося звільнити з катівень терористів. Ми боремося за повернення всіх без виключення затриманих.

Продовження на 6 стор. ►

До 70-річчя смерті Великого Митрополита

ВЕЛИКА ВТРАТА

1 листопада 1944 року замкнулися навіки далекоглядні, прозорі очі нашого найдорожчого Митрополита Андрея Шептицького, якого ім'я діждалося найбільшій пошани та любові в українському народі й великого розголосу в широкому світі. Втрата, яку поніс український народ через смерть великого Митрополита просто не має своєї міри.

Продовження на 8 стор. ►

XГ

▶ ЦІННІСТЬ ЧАСУ

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Безумовно, важливим є те, що він каже, але не менш важливим є те, як він говорить. Кардинал Гузар спілкується повільно, спокійно, з гумором. Гумор – це спосіб легко відкрити людині нові знання. І йому це вдається, Любомир Гузар повертає людей до Бога, до Великого Бога. На мою думку, світ приходить до цього: до пауз, перерочинку, думання. До миру.

6. Чудовим способом відрізати вартісне від другорядного є уважне слухання. Уважне слухання завжди є критичним. Коли ми слухаємо й аналізуємо, а не лише «розвішуємо вуха», нас складно надурити, збити зі шляху. Тут мова не лише про поряту-

нок від авантюрих пропозицій, тут ідеться і про те, що, слухаючи уважно, людина може почути себе і відповісти на питання: «Чого саме я хочу? Що справді є необхідним?»

7. Справді великі люди уміли слухати. А відтак – прислухатися. Цього часто бракує сьгоднішнім українським політикам. Розвиваючи власні проекти, пишучи закони і працюючи «на камери», вони забувають уважно слухати тих, кого представляють, кому власне й служать. Лідером є не той, хто наказує. У першу чергу лідером є той, хто провадить, бо чує своїх підопічних. Однак не лише там, нагорі, вміння слухати допомагає. У нашому повсякденному житті теж дуже важливо

чути. Чи чуємо ми наше втомлене тіло, коли на годину довше засиджуємося вночі на новинних сайтах і у соціальних мережах? Я сам себе часто на цьому «ловлю» – коли неможливо відірватися від монітору, бо важко не знати, що відбувається в Україні. Однак над цим треба працювати, контролювати себе. Буде дуже неправильно, якщо ми будемо цілий час втомленими. Не варто щоразу думати: «Якщо я цього не зроблю, ніхто не зробить. Якщо я дам слабину, світ завалиться...»

8. Погляньте, навіть тварини відпочивають, навіть вони потребують зупинки. Згадайте, як на вулиці ми бачимо часом нервових, «смиканих» бродячих собак. Вони завжди готові

тікати, або огризнутися, захищатися. Так само і люди. Коли ми цілий час «на ногах», коли не спілкуємося достатньо і тепло з близькими, ми стаємо як ті собаки – зі «загнаним» блиском в очах.

9. Дайте собі зовсім трохи часу на відпочинок, часу на певне споглядання, на здорову самотність. Ну от хоча б почитайте. Ми так мало стали читати. Отримуємо інформацію з екранів: телевізора, планшета чи комп'ютера. Тексти стають короткими, концентрованими. А коли ми читаємо книгу, ми можемо зробити просту річ – зупинитися на хвилину і подумати. Ритм нашого життя сьогодні багато в чому визначається тим, як і яку інформацію ми

отримуємо та сприймаємо. Книга дуже добре врівнює цей ритм.

10. Ми дуже збагачуємося, коли дякуємо, коли у якийсь момент на усе дане починаємо дивитися з вдячністю. Погляньте на зелені крони дерев за цим вікном. Узимку вони білосніжні. На мільйон таке дерево – одне. Часом зранку ці крони легенько мерехтять, відбиваючи сонце. Ми б відчули цінність цих дерев, якби їх почали рубати. А сьогодні навіть не помічаємо, сьогодні мені важко зрозуміти, що це все – для мене. Але наскільки багатим я стану, коли прийму цей простий факт!

Підготував
Володимир Беглов, «Збруч».
Подано за «Твоїм Містом»

ХГ

БІЛЬ І МОВЧАЗНА ВЕЛИЧ АНГЕЛІВ

«ПОЧАТОК» – так називається світлина з київського Майдану, яка здобула першу нагороду в престижному міжнародному конкурсі Czech Press Photo, який цього року проводився в Празі у двадцяті.

Автор – молодий чеський фотозурналіст Філіп Сінгер з агенції EPA (European Pressphoto Agency) – зафіксував мить, коли чоловік із закривавленим обличчям минав стіну з ангелами Михайлівського Собору в Києві. С-на датується ніччю на 1 грудня 2013 року.

В інтерв'ю чеському інформаційному каналові СТ24 член журі конкурсу, американський світляр і мистецтвознавець Джеймс Г'югенін зазначив, що журі ні миті не вагалось, «протягом п'яти хвилин одногосно вибрало найкращу світлину цього річного Czech Press Photo».

За словами Г'югеніна, світлина Філіпа Сінгера звернена до важливої сучасної європейської події, особистий біль цього чоловіка на тлі мовчазної величі святих і ангелів – «це сильна метафора, яка хвилює й промовляє до кожного».

Радіо Свобода

«...ЯК СЕБЕ САМОГО»

Так просто внутрішньо розтерзатися: чому людське «Я» має таку закономірність, що вимагає безнастанних перемог над самим собою, вимагає постійно рахуватися з іншими людьми? Чому не дано мені талантів, які було дано іншим, через що вони стали багатіями, людьми вільними, щасливими? Чому я змушений змагатися із оцим моїм вередливим і впертим «Я»? Чому кинули мене жити у світі, з яким я не знаходжу примирення?

ХГ

Найглибша причина психічних захворювань – як це випливає з досвіду психіатрів – це непримиреність з власним «Я», конфлікт людини з її власною природою. Відсутність єдності з самим собою перекриває людині шлях до іншої людини. Можливо, є навпаки – лише той,

хто у інших знаходить акцептацію для своєї екзистенції, може акцептувати сам себе. Одне з другим щільно зв'язане: акцептація мене з боку інших дозволяє змиритися зі своїм «Я», єдність зі своїм «Я» відкриває шлях до інших людей.

Любов до себе та до ближ-

нього переплетені нероздільно. Таким чином, заповідь любити ближнього «як себе самого» стає для нас уроком самоакцептації, без чого людина не буде спроможна акцептувати інших. Врешті-решт, акцептуючи себе – я акцептую Сотворителя. Моє «Я» з всіма його обмеженнями

і труднощами є часткою Сотворення. У вірі в Сотворителя будь-яка любов людини знаходить найглибшу причину і свої джерела. Бог є отим

великим «ТАК!», яке єднає мене з іншою людиною.

Кардинал Йосиф Рацінгер,
з книги «Die Hoffnung
des Senfkorns»

ЗЦІЛИТИСЬ ВІД КОРУПЦІЇ

Гортаючи попереднього разу книгу «Корупція та гріх. Кілька думок на тему корупції» колишнього Буенос-Айресського архієпископа кардинала Хорхе Маріо Бергольйо, теперішнього папи Франциска, ми прочитали ствердження, зроблене на основі Ісусової причті про митаря і фарисея про те, що корумпована людина відчуває потребу виправдовуватись, хоч навіть і не зауважує, що це робить. Спосіб виправдовуватися полягає у порівнюванні себе з іншими, і має дві характерні риси.

По-перше, вона це робить, посилаючись на крайні, перебільшені чи негативні ситуації, як от нахил до крадіжки, несправедливості, перелюбу, не дотримуватись посту, не сплачувати десятини. В усьому цьому фарисей із згаданої причті звинувачував митаря, протиставляючи йому свої власні добрі манери. Але це – сфальсифіковане порівняння, тому що його категорії є відмінними. Це спроба порівнювати ілюзію, видимість із дійсністю, що не є такою. І тут з'являється друга характеристика цього виправдування себе: під час цього порівнювання вислів, на який робиться посилення, зводиться до карикатури.

В цих випадках зіставлення робиться із сторонніми ситуаціями, які якимось чином стосуються цієї людини, або чиниться інтерпретація фактів у світлі інших схожих фактів, які лише здаються дійсними, а коли й є дійсними, то застосовані невідповідно. Так, наприклад, фарисеї богохулили проти Христа, несподі-

вано заявивши під час суперечки: «Ми не народилися з розпусти», натякаючи, на думку деяких екзегетів, на події, що відбувалися перед Різдом, або коли намагалися применшити діяльність Ісуса, представляючи Його, як звичайного бунтівника, підбурюючи Пилата словами: «Якщо ти відпустиш його, то не будеш приятелем кесаря, бо той, хто називає себе царем, противиться кесареві». В цьому останньому випадку бачимо приклад порівняння з політичним фактом. Отож, коли маємо перед собою такі форми виправдання, то можемо припустити, що маємо справу з випадком корупції.

Порівнюючи себе з іншими, корумпована людина стає суддею інших, вважаючи себе мірилом моральної поведінки. Коли фарисей каже: «Дякую Тобі, Боже, що я не такий, як той митар»,

то має на увазі, що той митар – не такий, як він. Він вважає себе мірилом, бо платить десятину, постить, тощо...

Але ніхто не може силувати дійсність, не наражаючись на небезпеку того, що вона обернеться проти нього самого. Суттю судження корумпованої людини стає брехня, брехня проти життя, проти буття, брехня, яка з часом обернеться проти її автора. З моральної точки зору корумпована особа може цього уникнути, тому що приписує іншим своє власне зло. Однак, це лише тимчасовий захід, який не робить нічого іншого, як посилює намагання особи повернути свою автентичність, тому що, не зважаючи на обман, істина нікуди не зникає.

Корупція веде до втрати порядності, що оберігає істину та вчиняє можливою її автентичність. Порядність, крім того,

оберігає доброту й красу, тобто, єдність буття. Але зіпсуття-корумпованість йде далі, не обмежується лише втраченою порядністю, але веде до «сором'язливої безсоромності».

Щоб допомогти зрозуміти, що він має на увазі, кардинал Бергольйо наводить такий приклад. Вкрасти гаманець у якоїсь пані – це гріх. І ось стався такий випадок, злодія заарештували, а пані розповідає своїм приятелькам, в яку прірву котиться світ, влада повинна вживати рішучих заходів, бо вже страшно навіть вийти на вулицю. Але ця пані, жертва кишенькового злодія, одночасно, жодним чином не переймається тим фактом, що її чоловік-бізнесмен через офшорні рахунки краде в державі податки, чи обділяє працівників, не дотримуючись трудового законодавства.

Радіо Ватикан

«ПОСТРАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ БІЛЬШЕ НЕ ІСНУЄ...»

«Ніколи не буде так, як раніше». Ці слова Блаженнішого Любомира, сказані в Києві в листопаді минулого року, коли розпочалися студентські протести, дуже глибокі і значущі. Бо вони вказують, що події, які сталися на наших очах, є свідченням постанови нової України. Це початок нового етапу в історії нашого українського суспільства, в історії наших вірян в Україні та діаспорі.

Такими словами Блаженніший Святослав в Австралії звернувся до інтелектуалів, політиків, церковних і громадських діячів. На його думку, те, що відбувається сьогодні в Україні, впливає на все життя нашої УГКЦ, вірні якої реагують на це по-різному. Однак, вважає Святослав, те, що зараз відбувається, є чимось цілковито новим.

Він розповів, що Майдан є тепер місцем паломництва, молитви і роздумів. Бо на ньому була складена жертва тих, хто пролив кров за вільну і незалежну Україну. «Згадаю ті дні Майдану,

коли в центрі Івано-Франківська молодь несла плакати з гаслом: «Ні – поверненню до СРСР». Для мене це гасло було красномовним, воно показало, що пострадянська Україна більше не існує», – зауважив він.

На переконання Глави Церкви, Майдан Незалежності назавжди перетворив Україну на державу, в якій «панує загальна солідарність, що перевершує етнос, мову і навіть певну релігійну приналежність, це сила, котра може подолати тихе чи навіть жорстоке і цинічне ідолопоклонство влади,

яким керувався той уряд у своїх утисках».

Він також додав, що на Майдані виник «єкуменізм спільності». Адже молячись разом різними мовами і в різних релігійних традиціях, люди відчували присутність Бога.

Патріарх зазначив, що великим благословенням для нашої Церкви, яке ми пережили торік, було освячення Патріаршого Собору Воскресіння Христового в Києві. І тому справді потрібно подякувати Господу Богу, що маємо той Собор у столиці, бо в час кривавих подій на Майдані він став

для багатьох переслідуваних прихистком і батьківським домом.

А ще блаженніший Святослав підкреслив, що УГКЦ стала проповідником надії. «Багато хотіли, щоб Церква мовчала. Така поведінка схожа на поведінку злодіїв, які зв'язують свою жертву, змушують замовчати і грабують, а потім продовжують її катувати й шантажують, щоб мовчала і не засуджувала злочин, скоєний проти неї. Наша Церква не злякається. Наша Церква не буде мовчати!» – завершив він.

Департамент Інформації УГКЦ

КОРОТКО

БУРХЛИВИЙ СИНОД У ВАТИКАНІ

Три із 62 пунктів підсумкового документу Синоду Єпископів на тему сім'ї, які стосувалися розлучених і гомосексуалістів, не набрали кваліфікованої більшості (двох третин) голосів. Вони залишаються предметом дискусії, – пояснюють у Ватикані. Ватиканісти звертають увагу на те, що голосування розкрило глибокі поділи серед єпископів щодо найбільш суперечливих питань. Італійські медіа наголошують, що на Синоді не бракувало суперечок, виразів протесту, криків і навіть гучного «ревіння». Для деякого з коментаторів таке гостре напруження серед церковних достойників стало несподіванкою. Хоча всі й очікували на певні різниці в поглядах, однак мало хто передбачав аж такі запеклі суперечки й таку поляризацію думок. Публіцист «Corriere della Sera» Массімо Франко написав: існує небезпека, що може поширитися картинка «Папи-реформатора і впертої Церкви», а отже – понтифікату, не здатного «навернути» деяких єпископів. (CREDO)

К

НА ПОКРОВА, 14 ЖОВТНЯ – ДЕНЬ ЗАХИСНИКА УКРАЇНИ

Президент України П. Порошенко підписав указ про встановлення Дня Захисника України. Свято відзначатимуть щорічно 14 жовтня. «З метою вшанування мужності та героїзму захисників незалежності і територіальної цілісності України, військових традицій і звичаїв Українського народу, сприяння дальшому зміцненню патріотичного духу у суспільстві та на підтримку ініціативи громадськості постановляю установити в Україні свято – День Захисника України», – сказано в указі. **Коментує В. В'ятрович:** «Відтепер 14 жовтня День Захисника України. Саме так: Захисника України, а не Вітчизни. Тому, що вітчизна у кожного може бути своя, а Україна в нас одна. І це не день української армії, тому що Україну захищають не лише ті, хто в армії». Водночас, було скасовано День Захисника Вітчизни, свято, яке досі Україна відзначала у лютому разом з Росією. 14 жовтня, це також символічна дата створення УПА. (А.Ф.)

К

АЛЕКСЕЙ ВЕНЕДІКТОВ ПРО ПУТІНА:

«Я ось, чесно кажучи, не розумію, що він робить. Я всі ці 14 років так-сяк розумів, що він робить. Цьому сприяли і наші зустрічі, і наші розмови, і те, що я уважно спостерігав за тим, що робить президент. З його радниками я зустрічався, і з прем'єром і так далі. Але я перестав розуміти, перестав розуміти, яка мета. Мета всього цього – яка? За що ми платимо таку ціну? За що?» (А. Венедіктов – головний редактор радіо Ехо Москви)

К

Незважаючи на війну, цього року Україна вийшла на друге місце в світі за обсягами експорту зернових після США і на перше місце в світі за темпами зростання продуктивності, обігнавши Бразилію. За всіма прогнозами, цього року вітчизняні аграрії зберуть 64.4 млн тонн зернових. Це більше, ніж останній рекорд, встановлений торік – тоді було 58 млн тонн. І це притому, що цього року не враховувалися цифри з окупованого Криму і частини Донбасу, де йдуть бої. Тепер Україна експортує більше зерна, ніж ЄС, але поки що менше, ніж США. Іншими словами, другі в світі. (В. Сич, «Новое Время»)

[Українці в Австралії]

АВСТРАЛІЙСЬКІ УКРАЇНЦІ: ПІВ НА HALF ЧИ HALF НА ПІВ

Нам видається, що легко давати поради, бути патріотами і любити Україну на відстані, – у благополучних Англії, Австралії чи США. Однак чи так уже просто зберігати свою ідентичність через покоління у чужій країні. І навіть взагалі це потрібно?

У мене захоплення викликають люди, котрі народилися за межами батьківщини, але вважають себе українцями. Українська міграція по цілому світі сягає більш як 120 років. Звісно, нащадки багатьох мігрантів асимілювалися, але не всі.

Австралійська міграція українців почалася після II світової війни. Люди, яких Гітлер забрав на примусові роботи в Німеччину під час війни, після її закінчення опинилися перед доленосним вибором. Адже таких, як вони, після повернення в Україну Сталін розстрілював або відправляв у Сибір. Їх погоджувалися прийняти Америка, Канада, Англія, Австралія. Але кожна з цих країн висувала свої, часом досить жорсткі, вимоги.

Отець Зенон Хоркавий, папирх парафії Успення Пресвятої Богородиці в Ардрі (неподалік Мельбурна) розповідає, що в Австралію відбирали тільки людей, які мали освіту, добре здоров'я. Він розповів, як приїхав був представник з Австралії в Німеччину відбирати мігрантів. «Запросили одного нашого чоловіка, дали йому газету українською мовою і сказали: читай. А наш бідний чоловік читати не дуже вмів і почав промовляти «Отче наш». Йому дали іншу сторінку, тоді чоловік прочитав «Богородице Діво». Врешті представник Австралії розчулився, підписав згоду, і так чоловік поїхав до Австралії.»

Коли багато українців збиралося разом, скажімо, в потязі, і розмовляли українською, то австралійці робили

ім зауваження: «in English». Проте наші люди не піддалися асиміляції, хоча уряд Австралії наполегливо «працював» у цьому напрямку. «Ми побудували наші клуби, храми. Сходилися кожні вихідні. А зараз уряд Австралії каже нам: ви тримайте свою культуру. Ми вам допоможемо», – каже о. Зенон.

Кожен австралійський українець має свою історію – як його прашури виїхали з України, як потрапили в Австралію і як зберегли свою українськість. Трапляються й унікальні пари. Ска-

„Патріарх Сліпий врятував українську діаспору, врятував усіх нас від асиміляції, від злиття з Римо-Католицькою Церквою“

жімо, Петрові Стовп'юку понад дев'яносто років. Навіть його батько народився за межами України, але пан Петро підтримує у собі все українське. Його дружина англійка Джоун не розмовляє українською, але знає українських пісень, співає в хорі, бере активну участь у парафіяльному житті нашої церкви в Канберрі, носить українське вбрання. Багато представників другого, третього й навіть четвертого поколінь ніколи не були в Україні, але асоціюють себе з українцями. Австралійські українці жартувано називають себе «пів на half» чи «half на пів».

Маруся Яроцька (на світліні) народилася в Англії в українській родині, закінчила англійську школу для дівчат, потім університет, стала архітектором. З 1981 року живе в Австралії, але вважає себе україночку. Її так і хрестили «Марусею».

– Відколи живу, – каже вона, – на жодну секунду не відчувала себе англійкою. Я дуже вдячна Англії, бо там отримала практично безкоштовну освіту. Але Ан-

В Україні ми не часто замислюємося, що десь поза межами нашої держави, на різних континентах живуть мільйони таких самих українців. Нерідко, спілкуючись тут з представниками діаспори, займаємо позицію «великого комбінатора» – мовляв, «не вчіть нас жити, краще допоможіть матеріально».

глія використала моїх родичів... Вони тяжко відробляли контракти. Більшу частину свого життя провела в Австралії. Знову ж таки, я вдячна цій країні, бо ми тут здобули певний фінансовий статус. Але я не відчуваю себе австралійкою.

Маруся вже багато років працює архітектором у міській раді Мельбурна. Спроектувала понад 300 будівель. Коли її щось вражає, вона малює. Водночас вона є головою Єпархіальної Ради Єпархії УГКЦ Австралії, Нової Зеландії та Океанії. Велику частину життя присвячує своїй Церкві, і саме завдяки Церкві тутешні українці змогли залишитися самими собою...

– Коли Україна стала незалежною, – розповідає Маруся, – то мій тато тоннами вислав в Україну гуманітарну допомогу, гроші, одяг. Зараз ми всі також допомагаємо, чим можемо. Відчуваємо, що це наш обов'язок. І так майже кожна родина, чи то тут, чи то в Англії,

Греко-Католицької Церкви, то не було б українських громад. Церква завжди була центром української культури, традицій. Священники були надзвичайно патріотичні. При Церкві ми святкували як релігійні свята, так і національні, наприклад, День Соборності. В Англії також політично підтримували бандерівців, які втекли з України. Там нас відвідував Ярослав Стецько. Пам'ятаю, мені було вісім років, коли помер Степан Бандера. Українці масово вийшли на вулиці, відправлялися панахиди. Пам'ятаю, як під час вшанування пам'яті Бандери тато тісно тримав мене за руку, бо тоді, у 1959 році, совєцькі агенти викрадали українських дітей. Хлопці та дівчата гуртувалися навколо Спілки Української Молоді. Там нам викладали політичну історію. Щороку на наші зібрання приїжджав Ярослав Стецько з дружиною Славою. На ці здвиги з'їжджалися тисячі-тисячі

становила собі: якщо в мене будуть діти, то вони будуть українцями. А ще я собі постановила, що ніколи не вийду заміж за неукраїнця. Мене тато завжди навчав: тримайся свого.

» Знаю, що вам пощастило в житті зустрітися з Патріархом Йосифом

М. Яроцька: Так, я мала велику приємність зустрітися з Патріархом Йосифом. Це мій герой. Мені тоді було 17–18. Це фактично вплинуло на моє подальше життя. Тоді я вирішила – доки буду жити, свого не зречуся. Коли я його побачила, то впала на коліна. Крім того, я тоді ніколи ще не бачила людини, яка приїхала з України. А тим більше такої людини, багатостраждальної. 18 років у Сибіру... Він зумів витерпіти цю каторгу, і як ми могли не піти за ним?!

Патріарх завжди хотів налагоджувати контакт зі студентами. І він завжди нам казав, що ми в Англії мусимо відкрити університет. Я навіть не розуміла, як то «відкрити університет»? Але пізніше це було зроблено. Купили в Лондоні дім і відкрили відділення Українського Католицького Університету. У молоді роки я ще з двома дівчатами створили гурт «Тріо Конвалія». Співати нас спонукали перші вірші Василя Симоненка. Коли Патріарх Йосиф приїхав з першим візитом в Англію, ми співали пісню «Чуєш, мамо», яка прийшла з Сибіру. Коли ми її співали, зала ридала. Було видно, що Патріарх Йосиф зворушений. Це було 1972 року. А в 1975 році я отримала від Патріарха запрошення заспівати у Ватикані. Я ледве не зомліла: наш герой просить нас заспівати! Тоді перший раз у Соборі Святого Петра в Римі була українська відправа на головному престолі. І тоді вперше в літургії вжили слово Патріарх.

Між собою ми називали Патріарха «Гоулі Джо» – Святий Йосиф. Вважаю, що він врятував українську діаспору, врятував усіх нас від асиміляції, від злиття з Римо-Католицькою Церквою. Щоразу, коли він зустрічався з людьми, він наголошував: ви не є римо-католиками, ви – греко-католики, у вас інший обряд. Знайте свою історію, історію своєї Церкви.

Оксана Климончук, Українформ

чи в Америці. Знаю, що зараз в Австралії кожен українець зранку встає – і відразу до комп'ютера: що там діється в Україні?

Маруся розповідає, що для українських мігрантів, які примусово покинули свою Батьківщину, найважливішим було зберегти свою українськість.

» Марусю, але їхні діти, внуки, правнуки, напевне, втрачають цю українськість... І мене дивує, якщо вони її зберігають. Як це вам вдається?

Маруся Яроцька: Гадаю, тут усе залежить від батьків. Нас так виховували, що українське – це святе. Мене, скажімо, тримає моя свідомість. Я дуже гарно могла б жити і без цього всього, бо підтримувати в собі й навколо українське забирає багато часу, ресурсів, грошей, але я не можу без цього жити.

» Все ваше життя пов'язане з Церквою. Яку роль Церкви ви б відзначили в збереженні цієї українськості по цілому світі?

М. Яроцька: На мою думку, якби не було Української

молодих людей. Відбувалися різні змагання молодіжних колективів, обирали королеву краси, одного разу й мене були обрали.

» Чи не відчуваєте якоїсь образи на владу України, яка не дуже намагається підтримувати культурні зв'язки з такими, як ви, допомагати зберігати цю українськість? В Австралії навіть посольства України нема...

М. Яроцька: В Австралії діє закон багатокультурності, за яким для національних меншин виділяють на державному радіо й телебаченні години для мовлення національною мовою. Ми дуже хотіли, щоб з України нам щотижня передавали сигнал хоч на якісь програми, наприклад підсумки новин, бо нам самим зробити якусь телепередачу – абсолютно нереально. І за 23 роки незалежності ця комунікація досі не налагоджена.

» У вас двоє дітей. Який ваш метод виховання їх в українському дусі?

М. Яроцька: Я ще змолodu по-

З ПАПОЮ ФРАНЦИСКОМ ПРО НОВУ ЄВАНГЕЛІЗАЦІЮ

Продовжуємо читати Апостольське Напоумлення папи Франциска «Радість Євангелія», присвячене новій євангелізації. У другій частині першого розділу він роздумує про необхідність «навернення душпастирства», щоб кожна церковна структура ставала «належним каналом євангелізації сучасного світу». Святіший Отець пише, зокрема і про те, що «кожна місцева Церква, частинка Католицької Церкви під проводом свого єпископа, також покликана до місійного навернення». Він додає, що «від тієї хвилини, як мене покликано жити тим, чого вимагаю від інших, я мушу подумати також і про навернення папства».

«Мені, як Єпископові Риму, належить бути відкритим на поради, спрямовані на здійснення мого служіння так, щоб воно ставало дедалі вірнішим тому значенню, яке Ісус Христос бажав йому дати, як теж актуальним потребам євангелізації», – пише папа Франциск, пригадуючи, як попередник, блаженний Іван Павло II, прохав, аби йому допомогли віднайти таку форму здійснення служіння першості, щоб вона, нічого не відбираючи від того, що є суттєвим в його місії, була відкритою на нову

ситуацію. «Ми зробили дуже малий поступ у цьому напрямку», – зауважує Франциск, наголошуючи, що також «папство і центральні структури Вселенської Церкви потребують прислухатися до заклику до душпастирського навернення».

Святіший Отець пригадує: II Ватиканський Собор ствердив, що єпископські конференції, наслідуючи звичай

давніх патріарших Церков, можуть принести багатогранний та плідний вклад у те, щоб конкретно здійснювати колегіальність. «Але це побажання ще не здійснилося в усій повноті, тому що достатньо не з'ясовано статус єпископських конференцій, який би їх розглядав як суб'єкти, наділені конкретними компетенціями, включаючи також деякі автентичні

доктринальні повноваження. Надмірна централізація, – підкреслює папа Франциск, – замість того, щоб допомагати, ускладнює життя Церкви та її місійну динамічність».

Далі Єпископ Риму вказує на те, що «душпастирство у місійному ключі» вимагає відкинути зручний критерій, що виражається словами: «завжди так робилося». «Закликаю всіх, – пише він, – бути сміливими та креативними у здійсненні завдання переосмислення цілей, структур, стилю і методів для євангелізування своїх спільнот. Окреслення цілей без належного спільнотного пошуку засобів для їх досягнення приречене перетворитись на чисте фантазування».

Радіо Ватикан

В Харкові люди звалили найбільший в Україні пам'ятник кату. В народі починає ширитися переконання у тому, що там, де немає пам'ятника Леніну – життя іде нормально, а там де досі стовбичить – проблема породжує проблему і людям живеться складно. В Луганську та Донецьку пам'ятники Леніну досі на своєму місці... Коли минулого року починався Євромайдан (Революція Гідності) однією з перших дій протестуючих було знищення пам'ятника Леніну, що стовбурилося напроти Бессарабського Ринку. Це був останній «київський» Ленін... (А.Ф.)

С-на: Associated Press

[Українці у Швеції]

ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОГО ДУШПАСТИРЮВАННЯ В ШВЕЦІЇ (частина 3)

В 1991 році «відкрилися» кордони України. На терени Швеції, по котрих ходив колись Володимир Великий, поступово почали прибувати і тут оселятися наші сестри і брати: українці з різних частин нашої Батьківщини.

Церква-Матір не забуває про своїх дітей. Вона є завжди з ними, молиться за них і з ними, тому, що є вона Христовою Посланицею для світу. Хоч міняються покоління вірних і священнослужителів, то Церква залишається неухитною, тому що вона заснована не людиною, а Христом, Який з любові до людини віддав своє життя, щоб людина могла вічно жити. «Отже ж, ви більше не чужинці і не приходні, а співгромадяни святих і домашні Божі, побудовані на підвалині апостолів і пророків, де нарідним каменем – сам Ісус Христос. На ньому вся будівля, міцно споена, росте святим храмом у Господі; на ньому ви теж будете разом на житло Бога в Дусі.» (Еф. 2:19–22)

Коли в листопаді 2000 р. помер апостольський екзарх кир Платон Корниляк, а

на його місце прийшов владика Петро Крик, то змінилися тільки священнослужителі в Церкві, а сама Церква залишилась незмінною – Христовою. 4 лютого 2001 року відбулася хіротонія владика Петра, а 25 жовтня він відвідав своїх вірних в Скандинавії.

У своїй статті під заголовком: «Воєнними шляхами Володимира Великого в Скандинавії» (ХГ, грудень 2001 р., ч. 23), владика Петро пише: «В життєписі св. Володимира Великого є такі слова: Тоді Ярополк задумав ще й забрати спадщину Володимира. Коли вістка про це дійшла до Новгороду, Володимир, не маючи достатньої кількості дружинників, вибрався за море, до скандинавів, які називались тоді варягами або норманами (нинішня Норвегія і Швеція), просячи в них військової допомоги... У Скандинавії він пробув близько двох років. І не марнував там часу, а сміливо брав участь у численних боях норманів майже на всіх морях. Таким чином здобув собі у скандинавів загальну по-

шану, зібрав сильне військо, вирушив з ним на Новгород, усуваючи по дорозі Ярополкових ставленників...».

Владика продовжив: «25 жовтня я вирушив на першу єпископську візитацію до своїх вірних греко-католиків в Скандинавії... Перший раз мав нагоду побувати на шведській землі, по котрій понад 1000 років тому ходив воїн Володимир, родом з Київської Русі... Нехай святий Володимир помагає відкривати наші душпастирства на його воєнних шляхах своїм нащадкам – русинам-українцям ХХІ

віку, які вже не войовничі, а християнські, і щоб могли мати таку візію своєї Церкви, яку мав він в тодішній Україні – великій Київській Русі».

На скандинавській землі, скоріше, побував також митрополит Андрей Шептицький. Фізичним слідом по Митрополиті Андрею є антимінс, який зберігся у Стокгольмі і тепер знаходиться в церкві Благівіщення Пресвятої Богородиці, де служаться наші Богослужіння. Можливо, вже тоді Великий Митрополит передбачив присутність нашої Церкви і тут, в країнах Скандинавії.

Після Митрополита Андрея, можливо і за його молитвами, і згідно його візії, пішли тим самим християнським шляхом на скандинавську землю чергові священнослужителі у Христовому Винограднику. Серед них три екзархи: покійні Платон Корниляк і Михаїл Гринчишин (екзарх Франції), покійний владика Мирослав Марусин та деякі покійні священники. Теперішній екзарх, владика Петро Крик, разом зі своїми священниками, продовжують місію Христової Церкви в тих північних країнах.

У вище цитованій статті читаємо: «...Дозрів час на заснування нашого постійного душпастирства». Так і сталося, за старанням владика Петра і його канцелярії, відкрито чотири українські душпастирства: в Швеції і Данії (де священники проживають постійно серед своїх вірних); в Норвегії і Фінляндії (де священник раз на місяць доїжджає і служить душпастирською послугою нашим вірним).

Для ХГ о. Мирослав Костів, душпастир в Швеції

▶ ПОРОШЕНКО ПРО СИТУАЦІЮ В УКРАЇНІ

▼ **Продовження. Початок на 1 стор.** І тих, кого утримують бойовики, і тих, кого мордують як політичних заручників в російських в'язницях.

ПО-ЧЕТВЕРТЕ

Ми отримали можливість частково здійснити ротацію військових, загоїти рани, відремонтувати пошкоджену та доставити нову техніку в зону АТО. Звести кілька ліній оборонних споруд на Донбасі і надійно прикрити решту української території від розповзання тероризму.

І, НАРЕШТІ, П'ЯТЕ

В тих містах, селах і районах, над якими знову майорить український прапор, вже паує мир. Там платять зарплати і пенсії. Там є вода, світло, тепло. Там працюють школи, дитячі садки. Налагоджується нормальне життя.

ПОДАЛЬШІ КРОКИ

Ми розраховуємо добитися таки повного припинення вогню. Після того, як це станеться, почнеться створення буферної зони. Обидві сторони мають відвести важкі озброєння як мінімум на 15 кілометрів в глиб контрольованих територій. Значна частина, я сподіваюся, покине територію України. Як наслі-

док – утвориться тридцятикілометровий пояс безпеки. Це унеможливить обстріл бойовиками населених пунктів Донбасу і принесе довгоочікувану безпеку мирним мешканцям. Відведення важкої зброї і важкої техніки калібру більше ста міліметрів стане додатковою гарантією дотримання режиму припинення вогню. Його неможливо буде більше порушити спонтанно і безкарно.

Ключове ж з ключових наших завдань – встановлення контролю на українсько-російському кордоні. Бо кордони України – це святе. Вони незмінні, і ми не віддамо жодного клаптика нашої землі. Ми поновимо суверенітет над кожним квадратним метром. Але для цього потрібен час.

І щоби забезпечити спостереження за ситуацією на кордоні, в Україну з Австрії вже надійшли перші безпілотні літальні апарати. Такі ж самі прилади незабаром доставлять з Німеччини та Франції. Їхня загальна кількість, я сподіваюсь, буде достатньою для того, щоб протягом 24 годин на добу забезпечити спостереження за всією територією вздовж українсько-російського порубіжжя. Завдяки такому контролю, я маю велику надію, що буде припинено постачан-

ня через кордон техніки, нової зброї, свіжих найманців. Взагалі, ми маємо чітко розуміти, що без підтримки всього світу нам не вдалося б зупинити інтервенцію.

МОЯ МЕТА

Непорушна незалежність країни, її територіальна цілісність, недоторканість кордонів, відновлення миру. Якщо ми доб'ємося повного припинення вогню, виведення російських військ та техніки, встановлення контролю над кордоном, то відкриється зрозумілий і необхідний шлях до політичного врегулювання. Для цього на поки що підконтрольних бойовикам територіях, мають відбутися вибори місцевих органів влади. Але не ті, які намагаються проголосити терористи. А лише ті, які передбачені українськими законами. Які відбудуться під спостереженням ОБСЄ та інших європейських, міжнародних організацій та структур і будуть визнані всім світом як прозорі та демократичні.

ДОРОГІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

Мирний план, який вже як мінімум забезпечив певний рівень деескалації конфлікту, постійно атакується ура-па-

тріотами. Це здебільшого люди, відірвані від реалій і будучи відкритим до критики, я, тим не менш, не збираюся міняти стратегію. А вона полягає в тому, що ми перемогти можемо лише мирним шляхом. Я оптиміст, але це не означає, що країна не повинна бути готовою і до гіршого. Бути в змозі дати рішучу відсіч тим, хто – не дай Боже! – вирішить повернутися на шлях війни та поновити бойові дії проти України.

Левову частку свого часу в останні 7–10 днів я присвятив питанням обороноздатності держави. (...) В зону АТО вже поставлено найсучасніші зразки нової високоточної зброї, найновіші засоби розвідки, модерні системи управління вогнем.

Ми також зосереджені і на підготовці до зими, адже про повернення наших військ із зони АТО в місія постійної дислокації наразі не може бути і мови. Фанфари, під які лунають звіти силовиків про зимове забезпечення військ, абсолютно не заважають мені бачити і чути реальні проблеми. Робиться чимало і ми це визнаємо, але зробити треба ще більше. Звичайно, що субтропіків в окопах організувати не зможемо, але солдат взимку має

бути одягнений та обігрітий.

Про окопи, до речі. Вздовж всієї лінії зіткнення ми зводимо три лінії оборонних фортифікаційних споруд. Блокпости, протитанкові рови, загородження, довготривалі вогневі споруди, бліндажі, окопи, траншеї та ходи сполучення, спеціальні місця для зенітно-ракетних комплексів та танків. Колючий дріт, нарешті. Ці споруди мають стати серйозною перешкодою для тих, кому закортіло би сунутися вглиб української території.

ШАНОВНІ СПІВВІТЧИЗНИКИ!

Ми сильніші, набагато сильніші, ніж місяць тому. Ми тримаємо порох сухим. Бо мирний процес ще не став незворотним. Але головне – в рамках мирної стратегії ми добилися суттєвої деескалації конфлікту і кожен з вас це вже відчуває. Це дає шанс із великою надією та стриманим оптимізмом дивитися у наше українське мирне майбутнє. Я подвою і потрою зусилля для досягнення миру. Віримо, що після важких випробувань на нас очікують мир, реформи, процвітання, європейська перспектива.

Все буде добре.

Слава Україні!

◀ Україна за роки незалежності не облаштувала кордону з Росією. Тепер уряд розпочав проект «Стіна». Кому не подобається «Стіна» – може називати цей проект «європейський вал». Це, фактично, облаштування східного кордону Європейського Союзу. Яка наша мета? Перше – зупинка нелегальної міграції. Друге – зупинка диверсійних груп. Третє – зупинка контрабанди. Четверте – зупинка переміщення зброї. П'яте – зупинка переміщення радіоактивних матеріалів. Шосте, і основне: якщо немає кордону, то безвізового режиму з ЄС нам ніхто не дасть. Якщо немає кордону, то питання про членство України в НАТО так само не можна вирішити. Нарешті, облаштований кордон – це наша лінія оборони, яка дасть можливість Збройним Силам України отримати перший рубіж оборони проти агресора, яким є Російська Федерація. Зараз ми оголошуємо публічний тендер, щоб залучити до будівництва українські підприємства, а також щоб дати роботу українцям. (Прем'єр-міністр Арсеній Яценюк, з персональної сторінки в інтернеті)

З АНЕКСІЄЮ КРИМУ МИРИТИСЯ НЕ МОЖНА

Історик і публіцист професор Карл Шлегель (Karl Schlögel) – видатний німецький експерт, що відслідковує політичні процеси на сході Європи, в ССРСР, а потім в Росії. За його словами, російський президент скористався новою ситуацією в світі, яка уможливила війну в Європі.

▶ **Deutsche Welle:** Пане Шлегель, наскільки справедливо проводити історичні паралелі анексії Криму і вслід за нею подій на сході України з тим, що відбувалося в Європі напередодні початку II світової війни?

Карл Шлегель: Кожна історична ситуація унікальна. І я вважаю, що ситуація в Україні піддається самостійному

аналізу. Я не боюся робити порівнянь з тридцятими роками минулого століття, з мюнхенською політикою умиротворення, з аншлюсом нацистською Німеччиною Австрії, Судетської Обл. або Мемельського Краю (Клайпедського Краю – Ред.). І я вважаю таке порівняння цілком оправданим. Але по суті справи мені такого порів-

няння не потрібно. Йдеться про самостійний аналіз того, що відбувається в Україні.

▶ І тим не менш. Які уроки можна було б отримати з 1938? Як слід зараз реагувати на події?

К. Шлегель: Урок, який можна зробити з 1938, дуже простий. Мюнхенська Конференція була капітуляцією держав перед шантажистом Гітлером.

Мюнхенська Конференція відкрила шлях для подальших агресій. Але досвіду Мюнхена не потрібно, щоб сьогодні прийняти рішення дати відсіч агресії. Держава, яка піддалася нападу, має право на захист за допомогою інших країн. Тому я думаю, що європейці повинні надати підтримку Україні. Не можна миритися – ні юридично, ні

фактично – з анексією Криму. Європейці повинні домовитися про захисні заходи.

▶ А вам не здається, що зараз ситуація ще гірша, ніж в 1938 році. Розпечені десятиліттями миру європейці впали в свого роду ступор і просто не знають, що протиставити політиці російського президента?

Продовження на 7 стор. ▶

▶ 3 АНЕКСІЄЮ КРИМУ МИРИТИСЯ НЕ МОЖНА

▼ **Продовження. Початок на 6 стор.**

К. Шлегель: Так, але треба зрозуміти, чому це так, чому Захід чи європейці не знають, як реагувати на провокації і виклики. Один з аспектів – той факт, що в Центральній Європі довго не було війни завдяки системі симетричного стримування і взаємної загрози. Є елемент звикання до мирного часу, нескінченна розпещеність ліквідацією кордонів. Подивіться, Європа інтегрована, як ніколи раніше. Плюс – безпорадність перед обличчям політики Росії. Європейці були не готові до того, що хто-небудь, як це зробив Путін, заявить світовій громадськості, що ніякої агресії не було, що люди просто купили собі військові форми в магазинах. В Європі

не були готові до такого нахабства і брехні.

▶ Але чому?

К. Шлегель: Мотиви потурання різноманітні. У Німеччині, наприклад, це почуття глибокої провини за злочини, вчинені німцями в країнах Східної Європи і в Советському Союзі. При цьому, однак, це почуття провини Німеччина застосовує тільки щодо Росії, але не України, хоча Україна була повністю окупована, а її міста зруйновані німцями. Велика частина робітників була вивезена на примусові роботи в нацистську Німеччину саме з України. Основні місця вбивств євреїв на советській території були в Україні: Бабин Яр, Одеса, Харків. Крім того, позначається певна сентиментальність, яка є і у мене.

Я все своє життя працював в ім'я розвитку німецько-російських відносин, старався пояснювати німцям, що Росія – неймовірно цікава і багата країна. Не тільки мені, але й Німеччині взагалі не хочеться прощатися з таким сентиментальним ставленням. Але треба дивитися дійсності в обличчя. Люди в Німеччині повинні зрозуміти, що Путін не має нічого спільного з Достоєвським, а агресія проти України – з видатною літературою Пушкіна чи Чехова.

▶ Питання про Крим. В історії є приклади, коли анексовані території з часом визнавалися де факто: країни Балтії, приєднані до Советського Союзу, Тибет, включений до складу Китаю. Може бути, і з Кримом відбудеться те ж саме?

К. Шлегель: Не знаю. Пам'ять народів іноді буває дуже короткою. Але є й випадки, коли наполегливе нагадування про юридичний факт окупації і порушення суверенітету виявлялося успішним. І, до речі, американці ніколи не визнавали окупацію та інтеграцію країн Балтії з Советським Союзом. Я вважаю, що повертатися до нормального порядку денного і нормального економічного співробітництва неправильно з точки зору міжнародного права і це було б нерозумно, маючи справу з таким партнером. Неможливо в довготерміновій перспективі мати хороші ділові відносини з партнером, який не визнає правил.

▶ Багато хто вважає, що ми вже живемо в умовах другої «холодної війни».

К. Шлегель: Я не поділяю тео-

рії відновлення «холодної війни». Та «холодна війна» була унікальним збігом обставин в умовах симетрії сил Сходу і Заходу в Європі. Симетрія взаємного стримування була гарантією миру в Європі. Тепер ситуація зовсім інша. Є багато світових гравців і центрів впливу: Східноазіатський, Латинська Америка, Африка, Європа. Біполярного світу більше немає і симетричного стримування теж. І Путін це, до речі, зрозумів. Він побачив, що локальні війни знову стали можливими.

DW, розмову вів Микита Жолквер

◀ В Мілані відбулася зустріч провідних європейських політиків. Основна мета – спроба вирішити питання російського нападу на Україну та його наслідків. Офіційно переговори закінчилися без конкретних результатів. Оглядачі сходяться на тому, що незалежно від того, що саме пообіцяв президент Росії – треба чекати конкретних дій, оскільки В. Путін, просто-напросто, брехун (так і пишуть!), одне говорить – інше робить. В Мілані російський президент виглядав серед лідерів цивілізованого світу справжнім парією. Схоже, на Заході і справді нарешті зрозуміли, що Путіну довіряти не можна. І все ж, ті ж оглядачі очікують, що найближчим часом він трохи вгамується, оскільки лідери Західного Світу дали йому відчуття, що можливі нові санкції. Тимчасом Росія починає здригатися і від тих, які були введені до цього часу. В ситуації падіння цін на нафту, краху російської національної валюти та загального погіршення стану економіки це – погані новини для Кремля. (А.Ф.)

ЯК ПУТІН САМ СЕБЕ ПЕРЕГРАВ

На мою скромну думку, в 2014 році Путін здійснив (плюс-мінус) сім фатальних помилок, три з яких він сам прекрасно розуміє, а чотири – ні, але скоро зрозуміє.

Помилка 1

Він думав, що він – сильний, вольовий політик, що має підтримку переважної більшості населення Росії, а європейські політики – слабкі, обм'якли і дурні прагматики. І він, у «великій політичній грі», вирішив протиставити перше другому, думаючи, що йому «вдасться розколоти Європу». І якщо правильність першого твердження – це спірне питання (якщо дивитися на речі об'єктивно і стратегічно), то друге твердження виявилось просто невірним. Замість розколу Європа об'єдналася проти агресії Росії. Причому злочинної агресії, як військової, так і терористичної.

Помилка 2

Він абсолютно не чекав, що США, Канада, ЄС, Японія та інші країни введуть політичні та економічні санкції проти Росії, окремих російських компаній і «його ближнього оточення». Санкції –

це шок для Путіна. Був, є і буде. «Непередбачені заздалегідь обставини». Просто тому непередбачені, що у вищій школі КГБ СРСР такому не вчили.

Помилка 3

Тут все «просто». Путін думав, що якщо він тільки запалить сірник і кине його в Україну, то Україна тут же розколеться на дві частини, і східна частина впаде в обійми Кремля сама по собі. Країна економічно на краю прірви, армії, по суті, немає, країну очолюють якісь «незрозумілі типи». Замість цього – о, шок! – Україна згуртувалася, та так, що ніякий український національний лідер не згуртував би її краще і міцніше. Просто народ це зробив сам, а не лідер. Народ, який раніше показав, що він може зробити сам на Майдані.

На цьому закінчуються помилки, які Путін, ймовірно, вже визнав для самого себе.

Починаються помилки, які він поки що не усвідомив.

Помилка 4

Я багато про це говорив, вже кілька місяців поспіль: «токсичність» всієї Росії. Неважливо, що ви і де ви, під санкціями чи ні. Для світової фінансової системи Росія стала майже табу. Токсичною. Не чіпай, вб'є. І з цим вдіяти абсолютно нічого не можна не тільки в короткотерміновій перспективі, але і в середньотерміновій. Це буде коштувати Росії не мільярди, не десятки мільярдів, не сотні мільярдів, а трильйони доларів.

Помилка 5

Інерційність економіки – це дуже важливий фактор. Економіку не можна кардинально поліпшити за день, тиждень, місяць, квартал. Особливо, після «такого». Припустимо, що завтра зовнішня і внутрішня політика розвернулися на 180 градусів.

На розрідання всього лайна, в цьому випадку, піде від 6 до 7 років. Ні, звичайно вже через 12–18 місяців можна буде відчутти значне поліпшення, якщо розвернутися на 180 градусів завтра... Але реально потрібно не менше 6 або 7 років на повернення туди, звідки Росія звалилася в 2007 році.

Помилка 6

Путін не розумів і не розуміє, що нападати на торгових партнерів не можна. І це не відноситься тільки до України. Весь цивілізований світ прийняв це на свій рахунок. І не тільки ЄС, в першу чергу, звичайно ж. Це і США, і Канада, і Японія, і Австралія, і т.д. Україна сама купує газ (наприклад) у Росії, і служить транзитом в іншу Європу. Як можна напасти на Україну і, тим самим, на Європу!?? Це ж твої ПОКУПЦІ!

Росія і так вже роками шантажувала всю Європу «газовими війнами», і вже

всі й так від цього втомилися. А тепер взяла, просто анексувала чужу територію і розв'язала війну в суміжній країні, яка є торговим партнером і покупцем. Від багаторічного шантажу – до реальної війни. І за такий «customer service» Росія заплатить дуже високу ціну. Вона втратить ринки збуту своїх основних товарів.

Помилка 7

Міжнародні позови. Взагалі окрема тема, але ми дивимось на – дуже може бути – трильйон доларів в сукупній цифрі. За Крим, за схід, за Боїнг, за все. Росія буде розплачуватися ще дуже довго після того, як Путіна не стане природним чином, як таким же чином не стане ні тебе, ні мене...

Ось, мабуть, це і є поки що все, з головного. Три ним усвідомлених (помилки), і чотири неусвідомлених (поки що).

Слава Рабинович (з Фейсбуку)

▶ ВЕЛИКА ВТРАТА

▼ Продовження. Початок на 1 стор.

Кому пощастило бачити і бодай трохи пізнати величну постать цієї незвичайної Людини, той у першу чергу мусів відчутти могутню духову силу, що промінювала з Його особи. Два-три слова з Його уст, лагідний, але водночас пронизливий погляд Його, як небесна синь, голубих очей та добрячий усміх прегарного обличчя вистачали на те, щоб на кожного поділати особливим чаром та назавжди залишити незатерте враження. І мабуть мало є людей на світі, які мали б таку ідеальну гармонію між розумом і серцем, як це було в незабутнього Митрополита.

Першим і найвимовнішим доказом Його повного великої любови серця був поворот до українського народу, і то в чернечій рясі, з невідкличним рішенням віддати все для служби цьому народові. Нема сумніву, що це далекосягле рішення, яке опісля коштувало нашого Митрополита стільки зусиль, жертв та страждань, було доказом отого великодушного серця, отієї частини людської істоти, яка в теперішньому світі майже зовсім утратила право громадянства, і через те повстала пуста, від якої смертю дише... Серце Митрополита Андрея супроводжало кожний Його вчинок, усі його шоденні діла та більші акції. Чи це була привітна розмова та щедра поміч тисячам сірих людей з народу, чи організація допомоги для вдів і сиріт, жертв повені та інших потребуючих, чи сміливі вис-

тупи в обороні переслідуваних ворожою владою – все це було виявом Його шляхетного серця, яке здобуло Йому виняткову популярність серед найширших народніх мас. У народній уяві постать Митрополита набрала своєї легендарности, яка заставляла навіть ворогів до особливого респекту перед його особою.

А його світлий ум та невгнутий характер – якже сильно заважили на терезках нашої найновішої історії! Згадати б тільки сміливі виступи Митрополита в таких скрутних хвилинах нашого народу, як наступ царських полків на західно-українські землі в 1914 р., польські затії в 1918–19 рр., як пацифікація, переводжена шовіністичними польськими чинниками, як руйнування православних церков на Холмщині й Підляшші, а далі відо-

важким ударом для ворогів, що дуже часто з соромом мусіли відступити зі своїх становищ. Тут треба тільки

Джерелом натхнення та сили Митрополита була велика його ідея – ідея всецілої єдності та соборности української нації. Цим теж треба пояснювати особливу Його печальність та любов до наших східних братів, його зусилля для церковного з'єднання всього українського народу, його невтомну ініціативу при всіх консолідаційних заходах серед наших розпорочених національних сил. В єдності сила народу – це була його життєва девіза, яку він і сам визнавав, і іншим голосив. Її теж і залишив він нам, як свій незмінний заповіт, що його виконати є нашим найсвятішим обов'язком. І саме це є незнищимою частиною істоти великого Митрополита, яка не підпадає під суворий закон смерті та назавжди залишиться живою в душі українського народу.

Та хоча Митрополита Андрея не стало між живими, хоча біль і смуток пригнітають наші серця по цій невіджалуваній втраті, то світлий приклад Його творчого життя та могутня Його життєва ідея вливають у наші душі нову силу до дальшої життєвої боротьби. Він же ж був завжди повний віри й надії, осяяний промінням Небесного Світа – Перемоги Добра над Злом. То ж і печать Його духа, що з нею наш нарід має йти в мандрівку століть, не є понура та безпросвітна, але ясна та надійна, що віщує невідхильний прихід нашого всенароднього Воскресення.

Василь Глібовицький
(стаття оприлюднена 1945 року в журналі, який видавали в одному з таборів для українських біженців на території Німеччини)

„Джерелом натхнення та сили Митрополита була велика його ідея – ідея всецілої єдності та соборности української нації“

мі вже події з цієї війни. Митрополит увім завжди відчутти та відповідно оцінити положення, винайти відповідну пору та спосіб, щоб сказати своє важливе слово, яке було б цілющим бальзамом для зболілої душі рідного народу і дороговказом на майбутнє. Водночас кожний Його виступ був

підкреслити, що кожний виступ Митрополита був подиктований справжнім інтересом нашої Церкви й народу і то під кутом майбутнього. Тому часом бувало й таке, що люди не могли Його зразу зрозуміти. Однак час завжди промовляв за Ним і потверджував правильність Його ходів.

ХГ

БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД
«СЕСТРИ ДАЛІЛИ»

Львівський Міський Благодійний
Фонд «Сестри Даліли» Реквізити:
Банк ПАТ «ПриватБанк» у м. Львів
ЄДРПОУ39155336, МФО325321, р/р
26000053825185

Слава Ісусу Христу! Мене звати Оксана Куліш. Я з України, Львів. Я є хвора на легеневу гіпертензію, а також очолюю Львівський Благодійний Фонд «Сестри Даліли». Про моє захворювання мені відомо з дитинства. Спочатку я відчувала сором хвороби, потім страх і завжди, коли молилась, питала у Бога: «Чому?».

Деколи чорна полоса в житті може бути стартом чогось нового, хорошого, ко-

БОРОТЬБА ЗА ПОДИХ

«Блаженні милосердні, бо вони зазнають милосердя» (Мт. 5,7)

Який глибокий зміст у цих словах, над якими кожному з нас вартує задуматись. Милосердя, благочинність, блаженність – це можливість заслужити собі у Бога Царство Небесне.

рисного. Саме так сталося і в моєму випадку.

Восени 2013 року різко погіршився мій стан здоров'я: я синіла, задихалась при мінімальному навантаженні. Лікування легеневої гіпертензії в Україні перебуває на примітивному рівні, якщо брати до порівняння лікування в Німеччині чи в інших європейських країнах. В Україні немає єдиного державного реєстру хворих на легеневу гіпертензію. Немає центру для лікування та діагностики ЛГ. Незважаючи на те чого немає в Україні, є хворі, є

люди, які кожен день боряться за можливість дихати. Це свого роду війна, яка часто має сумні наслідки.

Зважаючи на те, що трансплантації в Україні не проводять, одиницям вдається мати можливість зробити трансплантацію. Їм приходиться йти по світу з простягнутою рукою, з надією, що знайдуться ті люди, які допоможуть. Це проблема державного рівня, яка, на жаль, за 23 роки незалежності України не була висвітлена.

Сьогодні на сході України – війна, помирають люди,

державна казна – пуста. Люди самотужки збирають кошти на бронжилети та каски для тих рідних та єдиних, кого відправляють під кулі. Боротися з легеневою гіпертензією важко, боротися з легеневою гіпертензією в Україні, де є війна – надзвичайно важко.

На нашу думку, благочинність – це допомога заради порятунку людського життя, адже немає значення де помирають люди, чи на полі бою, чи на лікарняних ліжках, тому що ціль одна – зберегти життя. Добро не має

ні кордонів, ні часових рамок, ні вікових обмежень. Явище добра має ланцюжкову реакцію та вірусний характер. Воно тихо запалює серце любов'ю, зміцнює дух і перемінює світ. Яскравим втіленням такого милосердя і любові до ближнього стала скромна жінка і водночас легендарна постать ХХ століття – Мати Тереза, лауреат Нобелівської Премії Миру, фундаторка Ордену Милосердя. Ми приймаємо естафету від цієї мужньої святої жінки і постараємось передати її іншим.

Просимо всіх небайдужих долучитися до порятунку людей України, які страждають на легеневу гіпертензію. Ми будемо раді будь-якому варіанту допомоги: інформативному, матеріальному, моральному. На нашому сайті <http://poryatunok.info> ви можете прочитати про нас, нашу діяльність, а у рубриці «Ваша допомога» є підрубрика «Їм потрібна допомога» ви знайдете людей, які потребують милосердя усіх небайдужих.

Команда Львівського міського благодійного фонду «Сестри Даліли»